

ПОЛІСЬСЬКА

**ЛІТЕРАТУРНО-
МИСТЕЦЬКА
СТОРІНКА**

Вони – патріоти – пішли воювати –
У небезпеці Вітчизна.
Землю свою від чуми захищати,
А всі вони такі різні.
Учитель, лікар, студент, сталевар,
Хлібороб і, звичайно ж, військовий,
Медична сестра, швея і шахтар
Захищати Вітчизну готові.
До Перемоги, до радісних днів –
Коли ж супостат вгмониться
Й додому повернеться з наших ланів?
Жито хай там колоситься!
Чи квіти ростуть на ланах польові,
А не снаряди там рвуться,
Маки червоні – земля, мов в крові –
До сонця з надією пнуться.
Вони – патріоти – пішли воювати,
Страх свій долаючи й втому.
Життя за Вітчизну готові віддати,
Живими ж верніться додому!

НЕДОЛЯ

Смерть невблаганна, невпинна...
Людина жила... і нема.
Ще вчора була я дружина,
А стала сьогодні вдова.
Життя для мене скінчилось,
Кінець ніби світу настав...
Кохались, сварились, мирились,
Біди ж то ніхто не чекав.
Діти виросли, діти в порядку,
Розлетілись, пішли у світи,
Є хліб і до хліба – в достатку,
Все, як в людей, але ти...
Все, мій коханий, порушив.
Життя пішло шкереберть.
Хай прийме Господь твою душу,
Не по роках іще смерть.
Ти вдовою зробив мене рано,
До нас осінь ще тільки прийшла,
На душі ж глибока рана,
Болить, ятриться душа.
Вдова, як бідна пташина,
Якій зранив крило буревій,
Живе, та в небо не зліне,
Несила підняти самій.
Холодне серце вдовине,
Розпач і смуток в очах,
Одинока, як в полі білина,
Хоч і бавить своїх онучат.
Самотність серед родини,

Самотність поміж людей
І вдень, і в нічну годину,
Й схватись від цього ніде.
Бережіть же свої половинки,
Приструніть гординю свою
І, як до малої дитинки,
Повторюйте щире «Люблю».
«Люблю» хай звучить щохвилини,
Бо ж раз дається життя.
Зрозуміла, як не стало людини,
Та назад вже нема вороття.

Якби зловив я рибку золоту,
Якби попалась у тенета-сіті,
Звичайно ж, відпустив би золоту,
Хай би добро творила людям в світі.
Нехай би війни зупинила всі,
Мир щоб був на голубій планеті,
Щоби любові і добра посів
Проріс у душах, а слова поетів
Нехай би завжди радісні були,
Й щоб всі в здоров'ї сонце зустрічали,
Щоби народи, як сім'я, жили,
Навіки сестрами й братами стали.
Рибка, звісно, з казки персонаж,
Та як хотілося б щасливо в мирі жити!
Щоб прямим шляхом мчався екіпаж,
Дай, Боже, всім в дорозі не зблудити!

Василь КОВЧ

с. Гута

УКРАЇНА БУДЕ ВІЧНО
ЖИТИ!

Українці, брати мої,
Довго нам терпіти
Ті російські злочинства?!
Гинуть наші діти
Від кацапської навали,
Що на Схід приперлась,
В наші міста, в наші села
Віроломно вдерлась!
І збиткують над народом:
Виганяють з хати,
Хочуть нашу Україну
У злидні загнати.
В вас не вийде, руська своро,
Наш народ злякати!
Українці – то герої,
Ви повинні знати.
Вірні сини України –
То велика сила.
І фашистів, чуму чорну,
З мужністю косила.
Від царизму Україна
Терпіла наругу,
Від радянських часів рабських –
Сталіна-катюгу.
Тепер Путін Україну
Хоче доклати.
Ми за неї кистями ляжем,
Виродку триклятий!
Нашу рідну Україну,
Що вік горба гнула
На Росію невмитую,
Що їй катом була.
Її люд томився по тюрмах,
Житла руйнувала,
Кращих синів України
На Соловки гнала.
І згноїла їх, сердешних,
У мерзлоті лютий.
Тої страшної наруги
Не можна забути.
І сільського скільки люду
В могилу загнала.
Україну, нашу неньку,
З землі стерти мала.
Та не вийде, лицемірко,
Тобі це зробити!

Праведний народ у Бога
Буде вічно жити!

На світанку вийшов з хати
І дивився на світлі зорі,
Їх ще так було багато
В голубім просторі.
Любувався я зорею,
Вчив її поставу.
Враз побачив я лілею,
Що росла у ставку.
Я стояв посеред рути
Й милувався з того дива:
- О, лілеє, чому ти
Така стала красою?
- Я від сонця дістала
Силу світла і ласки,
І красою стала,
Хоч росла серед ряски.
Оця квітка природи
Ніжна, біла та гожа:
- Ти красивої вроди,
- Бо на неї ти схожа.
Я пишана нею,
А без тебе горюю.
Квітку ніжну – лілею –
Тобі, любя, дарую.
Прости щастя у поля,
А також в Гімenea,
Хай цвіте твоя доля,
Як ця квітка лілея!
Я зачухав від труду –
Не знав того дива,
Та радіти я буду,
Якщо будеш щаслива!

Адам БОХОНСЬКИЙ

смт Ратне

Летять роки і їх не зупинити,
Хоч пройдено немало тих стежок...
А нам ще хочеться багато що зробити
І йти у даль за кроком крок.
Так хочеться радіти сходу сонця,
Усмішкам, що дарують друзі нам,
І зазирнути у чийсь віконце,
І побажати щастя дочкам і синам.
І знаємо ми, що скоро нас не буде,
Й залишаться лиш споглади про нас.
І як то добре, що тебе шанують люди,

І добрим словом згадують всякчас...

Мені аж страшно, як згадаю
Оту хатинку у селі,
І як ми бігали без краю
Голодні, босі і малі.
Нас мати кликала до хати,
А ми ганяли по дворі
Й голодними лягали спати,
Хустки губили в бур'яні.
Але ми виросли, однак,
І розлетілись – хто куди.

І не повіриш, мій земляче,
Що все це було насправжки.
Ми всі дорослі й сивочолі
І Богу дякуємо за все,
Хоч були бідні ми доволі,
Тепер то думаємо – пусте.
І просим ми лише здоров'я,
Терпіння й мудрості для всіх,
Щоби дружили всі з любов'ю
І поважали друзів всіх.

Євгенія ДАНИЛЮК

с. Гірники

СІЛЬСЬКИЙ ГОЛОВА

**Забродівському сільському
голові Миколі Калачуку
присвячується**

Очолує сільську громаду
І виконком, і сільську раду
Згідно з законом голова.
Його громада обирає,
Він повноважень досить має,
Йому вручена булава.
В селі він постать є помітна,
З ним всі вітаються привітно,
Бо він є влада на селі.
Прийомний день щотижня має,
Люди про це всі добре знають,
До нього йдуть старі й малі.
Проблем багато є в громаді,
Вирішувати потрібно владі,
Для чого ж її обирають?
Бюджет й питання по землі
Є головними на селі.
Вирощувати потрібно хліб,
Щоб урожай щедрий зібрати,
Сало у банки закатати –
Попрацювати треба, як слід.
Дітей у школі треба навчати,
Людей потрібно лікувати
І забезпечити спокій їм.
В селі культуру піднімати,
Вчити співати, танцювати

І в Божий храм ходити всім.
Благоустрій, пияцтво, дороги
В голови викликають тривогу.
Роботи – непочатий край,
Грошей в бюджеті не вистачає.
Спонсорів щедрих теж немає –
Бери хоч плач або співай.
Проте є досить пропозицій
Щодо вкладання інвестицій
У економіку села.
Як цю справу розпочати,
Щоб фінанси залучати,
Думати має голова.
Служити мусить він громаді
Й подобатись районній владі,
Це – оптимальний варіант.
Нема потреби його вчити,
Де і з ким чарку «пропустити», –
Це досвід, а, може, й талант.
В роботі час біжить невпинно,
І результати усім видно,
Крутивсь, як білка в колесі.
Строк повноважень закінчився
І голова наш зажурився,
Чи виборці за нього всі.
Шановні наші кандидати,
Щоб вас могли ще раз обрати,
Триматися закону гоже.
Брехати виборцям забудьте,
Себе ділами рекламуйте,
Бо «гречка» вам не допоможе.

Михайло С.

с. Якушів

Моя земля, поліський краю!
Тобі я з гордістю скажу:
Живу з великою ріднею,
З твоїх джерел я воду п'ю.
Вмиваю руки й ноги росами,
Їх витирає тихий вітерець.
Засіяна моя земля хлібами,
Духмяно пахне навкруги чебрець.
А на столі, на домотканій скатертині,
Що в спадок залишила мати нам,
Лежить святиня – українська паляниця.
Це скарб усім нашим скарбам.

О, земля! Рідна Україно!
Я піднімаю очі від землі і до небес,
За край свій рідний дякую я Богу,
За землі, про які моливсь Тарас!

Ну, хто вона – ця сива жінка?
Як павутина, зморшки на лиці,
А праця руки натомила.
Це – твоя мати, що дала життя тобі.
Були маленькими...
Те перше слово «Мама»,
До школи з мамою йшли,
У військові матерів врядала,
Просила: «Боже, збережи!»
На рушникові щастя ви стояли,
Благословляла мати знов,
Благословила, коли дім свій будували,
І перші внуки – це її любов.
Яке ж велике серце в тебе, мамо,
Що умістило всіх, хоч скільки їх було!
Воно не раз тобі боліло,
Але про біль отой не знав ніхто.
Ми завинили дуже сильно, мамо,
Пробач, рідненька, діточок своїх!
- Молитися за вас не перестану,
І Бог почує мої молитви!

Ой, пісне, пісне українська!
Чому замовкла у селі?
Ти народилася в цвіті калини,
У косах верби при ріці.
Чому змінився світ довкола?
Немов густий туман усе покрив.

Нема латаття на болоті,
Не чути кумкання жабів.
Куди поділася пісня стоголоса,
Що чулась рано звідусіль?
Завмерла вся у нас природа,
І люди стали не такі.
Бо загрубіло серце в грошах,
Нема поваги до батьків.
Здається, щось не вистачає.
Господь сказав, це буде при кінці.
Спиніться, люди, вас благаю!
Змініться самі і дітей своїх змініть!
Хай знову пісня залунає,
Любов хай серце ваше звеселить!

Я дякую Богу за милість,
Що бачу, як сонечко сходить,
За зорі в вечірньому небі,
За місяць, що небом проходить.
Я дякую Богу за щедрість,
Бо нива нам хліб щедро родить,
В садах зріють яблука й груші,
І слива синіє потроху.
Я дякую Богу за спокій!
Спокійно встаю і лягаю.
Молюся за спокій на Сході,
Там наших синів убивають!
За що убивають, - я знаю,
Не може їх свій захистити!
А Ти захисти, я взиваю!
Дай силу з Тобою нам жити!

Надія СОБОТОВИЧ

с. Комарове

«ЦАРІ»

«Гавки» дві, малі-маленькі,
Нагулявшись у селі,
А село – дитяча жменька –
Най-найменше на Землі.
Наганявшись, що є сили,
Від зорі і до зорі,
Всім вони оголосили,
Що вони тепер – царі!
Тож якщо хто-небудь схоче
Десь проїхати-пройти,
З м'ясом кісточку пахучу
Їм повинен принести.
А якщо знайти не зможе
М'яса птиці чи кролів,
То дізнається вже кожен,
Що таке цей гнів «Царів».
Подивились – на стежини
Чоловік якийсь ступив.
Він продуктів ніс корзину –
Повечеряти купив.
Що собаки дзявкотіли,
Ясна річ, не зрозумів.
Пожалів їх – перед ними
Хліба трохи уділив.
А вони задзявзелі:
- Їжа ця не для «Царів»!
І носами завертіли –
Подавай же м'ясо їм!

Дядько скося подивився,
Хліб поклав для горобців.
Туп ногою – й загубився
Навіть слід від тих «Царів».
Зачинився у господі,
Про пригоду цю забув,
Ну, а «гавки» ті відтоді
Вже їдять, хто що здобув.

В якийсь день у генералів
Скінчилися солдати.
Та, раз «зверху наказали»,
Треба воювати.
Стали «горе-терористи»
Голову ламати:
В «пекло» щоб самим не лізти,
Де ж «вояк» дістати?
Понеслась із хати в хату
«Генеральська чистка»,
Щоб ішли всі у солдати,
Всім несли повістки.
А в хатині рано-зранку
Дядько бородатий
Самогонку-бурячанку
«Гнав» собі на свято.
Ледь собаки загарчали,
То перелякався,
Як побачив генералів.
Однак привітався.

Запросив всіх до господи
Та, як і годиться,
Бурячанку із-під поду,
Щоби відкупиться.
Ті ж не стали «генералів»
Корчить із себе,
І за стіл всі посідали,
Наче так і треба.
- Чув я, хлопці,
Вам потрібні для війни солдати,
Тож, якщо, панове, згідні,
Може підказати.
Там багато є солдатів:
Льотчики, танкісти,
Тільки треба погукати
І зразу ж присісти.
Он стежина, добрі люди,
Що іде під небо.
Як закінчиться, то буде
Те, що вам і треба.
А дорога та звивалась
Вище все, та й вище
І раптово обірвалась...
Біля кладовища.
Доки п'яні тупцювали,
Ніч на дворі стала,
Тож вони не розібрались,
Куди завітали.
Та коли собачий холод

Вигнав хміль із тіла,
Розібрав страшений голод –
Вмиль все зрозуміли.
За секунду зрозуміли,
П'ятки замелькали.
По дорозі розгубили
Все, що в дядька вкрали.
І хтозна, де зупинились
«Горе-терористи»,
Не було ж в селі відтоді
Жодної повістки.

ДЕПУТАТ

Якось пес, що не умів
Нічого робити,
Краще всіх він захотів
Щодня їсти й пити.
Щоб не жити у журбі
Й кожен день був святом,
Тож надумав він собі:
«Стану депутатом».
І відразу насклявав
Всіх собак із двору,
Та усім пообіцяв
«Золотії» гори.
Що, мовляв, як стану я
«Добрим» депутатом,
Буде в кожного своя
Величезна хата.
Буде все, лише чешіть

Добре язиками,
Як собаки, всім брешить,
Знаєте все самі.
І, хвості піднявши, всі
Бігли з хати в хату:
Їхній друг у всій красі
Стане депутатом!
«Депутат» же гордо йшов,
Не дивився під ноги,
Та собі якомось знайшов
Кістку край дороги.
І одразу він зрадів:
- Ось даремна їжа!
Лапами її схопив
І гризе, і лиже.
Та набігли у момент
«Друзі» «депутата»,
Розірвали їй вщент
(їх було багато).
Не дивились, хто є хто.
Гризлись скрізь і всюди.
Кістку ж не дістав ніхто –
Розігнали люди.
З того часу пси усі
Гризтись більше стали
І у всій своїй красі
Себе показали.

Павло КОРСАК

смт Заболоття